

SZPRAVODAJ

♦ u příležitosti 64. Loutkářské Chrudimi | 5. července 2015

VYPEČENÝ

ÚVODNÍK O prostupnosti přehlídek aneb jak vypadá ideální inscenace

Moje letošní cesta po celostátních přehlídkách začala na konci května Šrámkovým Pískem. Následovaly Dětská scéna a Mladá scéna, třetí den po jejím skončení už jsem byl tady, v Chrudimi. Proč o tom píšu: Jak se dalo čekat, na Šrámkově Písku jsem potkával především alternativní divadelníky, na Dětské scéně děti, na Mladé scéně středoškoláky a vysokoškoláky a na Loutkářské Chrudimi... Samozřejmě plno dospělých loutkářů, ale kromě nich... zase spoustu dětí. A nemyslím teď ty, které tady přes týden „žijí“ v zátočinách mlýnského náhonu a v parku za divadlem. Mám na mysli všechny ty děti vyskytující se tak hojně na chrudimských jevištích. Jako organizátora celostátní přehlídky dětského divadla mě snad nikdo nemůže podezírat z toho, že bych měl něco proti divadlu hraného dětmi. Přiznám se ale, že mě dětské soubory v kontextu amatérského loutkářství dlouhou dobu znepokojovaly. Když jsem před lety začal do Chrudimi pravidelně jezdit, zaregistroval jsem dětské loutkářské soubory, které v síti postupových kol dětského divadla skončily kdesi na úrovni okresního kola, zároveň se přitom snadno probíjely až na celostátní loutkářskou přehlídku. Mrzely mě ale také dětské soubory, jejichž inscenace by byly pro Dětskou scénu obohacením, na její postupová kola se ale nepřihlášily. V průběhu let se situace výrazně zlepšila díky soustavné péči o odbornost porotců krajských loutkářských přehlídek, navíc jsem poznal, jak významné místo patří v mozaice českého loutkářství právě dětským souborům. Přesto se mi dodnes tu a tam stane, že mě napadne, jestli by dětské soubory přece jen neměly být povinně „prefiltrovány“ postupovými koly přehlídky dětského divadla, tj. posouzeny lektory s pedagogickou zkušeností.

V posledních letech v Artamě často diskutujeme právě o prostupnosti mezi divadelními přehlídkami. Dětské soubory se hlásí na Dětskou scénu, stačí ale použít loutku nebo aspoň masku či prvky stínohry

a mohou se přihlásit i na Loutkářskou Chrudim. Víc možností ale prakticky nemají. Středoškoláci jsou na tom líp, kromě Mladé scény mohou také zvolit loutkářskou přehlídku, přijme je ale i Šrámkův Písek, Wolkrův Prostějov, Popelka Rakovník (tedy přehlídka činoherního divadla pro děti a mládež) nebo Otevřeno Kolín (přehlídka pantomimy a pohybového divadla). Neoblomný zůstává jen Divadelní piknik Volyně (přehlídka činoherního a hudebního divadla), který podle propozic nelze s žádnou jinou přehlídkou kombinovat. Dospělí loutkáři hrající pro děti se mohou hlásit kromě Chrudimi právě na Popelku, když si trochu zaexperimentují, mohou zkusit i Šrámkův Písek, pracují-li s literárním textem, mohou přibrat i Wolkrův Prostějov. Tak bychom mohli pokračovat dál. Některé soubory lze podezírat z toho, že volí kombinace přehlídek s vypočítavostí, často je ale jasné, že by byla škoda, kdyby opravdu vynikající inscenaci neviděli diváci tam i tam. Platilo to kdysi o inscenaci souboru Jany Štrbové z Děčína O líně a lakomém, která postupně slavila oprávněné úspěchy na Dětské scéně, v následujícím roce pak na Mladé scéně a Loutkářské Chrudimi.

Jak by tedy mohl vypadat návod na ideální inscenaci? Pracujte se souborem dětí/mládeže ve věku patnácti let. Jako základ využijte literární text, ideálně poezii, pracujte s kombinací slova a pohybu. Přidejte loutku a všechno to okořeňte zřetelně alternativními prvky (např. nahota, násilí, krev...). Samozřejmě uveďte, že je inscenace určena dětem a mládeži. V tu chvíli máte na všechny přehlídky (kromě té činoherní) dveře otevřené. Zkusit by to ale mohl také plzeňský soubor Geld und Money s Kachničkami ošidori. Je to jasný experiment, navíc výrazně poetický. A kdyby si protagonisté na konci nesundali koše z hlavy, možná by se jim podařilo oklamat i poroty přehlídek dětského či mladého divadla.

Jakub Hulák

NESHNÍT, NEUMŘÍT DŘÍV, NEŽ UMŘU...

Blanka Josephová-Luňáková, pravidelná účastnice Loutkářských Chrudimí. Herečka, loutkoherečka, šansoniérka, autorka divadelních her, rozhlasových a televizních scénářů, písňových textů, učitelka herectví, lektorka, porotkyně, zabývající se divadlem loutkovým, alternativním, přednesem, divadlem poezie, divadlem hraným dětmi. A taky držitelka letošní Ceny Thalie v oboru loutkářství. Moc se jí do rozhovoru nechtělo, prý už toho letos bylo moc... Ale hlavní příčinu jsem poznala podle štíra vytetovaného na kotníku. Podle znamení extrémně plachá introvertka. Nakonec se přece jen dala přemluvit...

Jak si takový introvert jako vy může zvolit povolání, kde je neustále v kontaktu se spoustou lidí? Je to nějaké skrývání sebe sama za fiktivní postavy?

Naopak, myslím si, že je to nějaká kompenzace. Kdybych nedělala to, co dělám, tak bych se už dávno zbláznila, protože by všechno šlo dovnitř a nic ven. Takže pro mě je to jedna z mála možností k nějaké harmonii.

Jak je to s legendou, že jste se dostala k divadlu přes nešťastnou lásku?

To je pravda, o tom můžu vyprávět. Když jsem byla na gymnáziu, opustil mě chlapec. A krátce

na to koloval po škole takový dotazník: *Chcete udělat svým blízkým radost, přijďte mezi nás. Loutkářský kroužek Domu pionýrů a mládeže v Karlíně.* Tak jsem se tam přihlásila. Samozřejmě, že si z té doby pamatuju role jako prasátko Rochátko a Tuřín, ale to pro mě nebylo tak důležité jako fakt, že nás vedla paní Lída Kuncová. Říkám NÁS, protože shodou okolností se do toho kroužku přihlásilo asi pět holek mého věku, mých skorospolužaček. A s paní Lídou Kuncovou jsme se scházely nejen na zkouškách, ale chodily jsme společně na kávu a na víno, a ona s námi řešila naše problémy. Byly jsme tehdy všechny zamilované nebo raněné, bylo nám sedmnáct a ona nás brala jako ženy. Měla vystudovanou dramatickou výchovu a byla to právě ona, která mě upozornila, že na té škole existuje také obor loutkoherectví.

K divadlu jste tedy přišla přes loutky?

Ano, přes loutky, když nepočítám nějaké dětské estrády, které jsme dělaly. Ale začalo to vlastně tím dotazníkem, který koloval po škole.

Takže na DAMU jste se přihlásila proto, že vás nadchly loutky?

Ne, že bych se pro loutky nadchla, spíš jsem si myslela, kdyby mě náhodou vzali na tu katedru, tak to bude takové jako u Lídy – že budeme chodit na víno a probírat vztahy. Což vlastně taky bylo, ale jiným způsobem. Kromě pár holek tam byli kluci – Venda Poul, Tomáš Jelínek, Tomáš Dvořák, Vláďa Tausinger. A ti kluci byli v mých očích vostrý hoši, kteří v té době pro mě žili ohromně free životem se spoustou mejdanů. Já tehdy byla takový „krajkový límeček“. Ne, že bych pocházela z nějaké vznešené rodiny, ale byla jsem zkrátka hodná holčička.

Byla to tedy pro vás hlavně škola života?

Půl roku jsme si zvykala, nevěděla jsem, jestli mě vůbec mezi sebe přijmou, ale nakonec se tak stalo. A pak to bylo úplně supr bezvadný. I v Alfě, kam jsme šli místo čtvrtého ročníku všichni na praxi. Dohlížel to Karel Makonj s tehdejšími řediteli Alfou Lojzou Tománkem. Skalní Alfáci nás přijali nádherně. Holky odpadly a tak jsem zůstala sama s těma čtyřma klukama. Sněhurka a čtyři trpaslíci. Bydleli jsme společně v domě, kterému jsme říkali Villa Rosa. Byla to šilená barabizna, kde nikdy předtím nebydleli lidé. Byla tam napřed nějaká lednice masa, pak kanceláře. Když nás tam nastěhovali a než nám nainstalovali topení, tak nám tam zamrzala sklenička s vodou. Ale byl to krásnej život. Já jsem byla jediná nekuřačka, tak si u mě kluci schovávali cigára. Od maminky jsem vždycky dostala uzený, které jsme společně konzumovali. Dělaly se mejdany, kam chodili i starší kolegové. Zkrátka, nejlepší doba mého života.

Vzpomenete si z toho období na nějakou inscenaci, která vám utkvěla v paměti?

Jasně, Knoflík pro štěstí podle pohádky Jiřího Wolker. Režiroval to Karel Makonj, hrál Blue Effect – ale tehdy už se muselo říkat Modrý

efekt. Hrál jsem tam jednorukého chlapce. Mělo se to hrát na Skupovce a já několik týdnů před tím přišla k úrazu. V úplně jiné inscenaci, která se zkoušela – Ostrovu pokladů – jsem šplhala po žebříku. Nebyla tam zakovaná objímka, já jsem sklouzla a natrhla jsem si šlachy. V nemocnici mi doktoři ty šlachy natáhli a na břicho dvou prstů mi našili perleťové knoflíky. A pak byla Skupovka. Já měla ruku zafixovanou a hrála jsem toho jednorukého chlapce, a lidi si mysleli, že to tam mám schválně. Pak jsem jim tu ruku ukazovala a vybírala korunu za to, že se můžou podívat. Nakonec jsem získala cenu.

Vy jste celou profesní kariéru strávila v Alfě. Ale přece jen, byla tam nějaká mezera...

Víceméně desetiletá. Odjela jsem do Francie a tam jsme porodila nějaký děti. Tam jsem měla malého Kubička, asi čtyřletého, porodila jsem prostřední dceru, a pak jsem se zoufale snažila dělat ještě něco dalšího, protože neumím být ta maminka, co sedí na kraji pískoviště a povídá si s ostatními maminkami. Chtěla jsem se věnovat dětem, ale přece jen ještě dělat něco navíc. Nemám žádná velká hesla, ale spíš přání: Neshnit, neumřít dřív, než umřu... Takže jsem psala inzeráty, texty, založila s. r. o., s ilustrátorkou jsme začaly dělat komiks. Zkoušela jsem všechno možné, ale nic nevycházelo. Pak jsem začala dělat divadlo s jedním arabským, mimem, a v té době jsem zjistila, že čekám další dítě. Tak jsem se vrátila zpátky do Čech. Mateřská se mi pak protáhla na víc než deset let, ale v té době jsem začala víc psát, taky do novin, a učit. Z té doby pramení celý vějíř aktivit, které dělám až do dneška. Do Alfy jsem se vrátila, ale teď už jsem externistka, protože jsem před rokem odešla do důchodu.

Vím, že je asi obtížné vybrat z toho množství titulů, v kterých jste hrála, nějaký neoblíbenější. Ale zkuste říci aspoň některý.

To já nerada, vždycky se bojím, že na někoho zapomenou. Spíš řeknu, že se mi dobře dělalo s Tomášem Jarkovským a Jakubem Vašíčkem, Petrou Tejnorovou nebo s Petrem Vodičkou. A připomenu alespoň své nejnovější inscenaci Spadla klec aneb aneb První případ podporučíka Vitásk.

Opusťme teď Alfou, aby se dostalo ještě na další vaše aktivity. Třeba arteterapii...

Vždycky mě zajímalo divadlo, které má sociální roli. Viděla jsem nabídku, že patientské sdružení psychicky nemocných Krystal hledá terapeutku. I když nejsem terapeutka, tak bych se do toho vůbec neměla pouštět, ale už s nimi spolupracuju asi třináct let. A baví mě to. Oni jsou hrozně tvůrčí, píšou, malují. Vzpomínám, jak jsem si na počátku skrze jejich autorskou tvorbu vybrala tři lidi – dvě ženy a jednoho muže. Vzala jsem nůžky, sestříhala jsem ty jejich básničky a texty, aby to byl jevištní tvar, aby to byl příběh. A co jiného mi mohlo vyjít než milostný trojúhelník? Den před první čtenou zkouškou jsme potkala toho muže a říkám mu, že jsem to sestavila a co mi z toho vyšlo. On na to, že jsem to dobře odhadla, že to JE milostný trojúhelník. Čerstvý. Jednu z těch žen opustil a s druhou si začal. Tak jsem si říkala, že buď hned zavolám sanitku, nebo jim to pomůžu, ale šla jsem do toho. Na první čtené se muž smál a ty ženy vzdychaly, ale pak se to velmi rychle změnilo. Začali na to mít úplně jiný pohled. Už nešlo o to, zda se otevřít, ale začali řešit to, že budou poprvé stát na jevišti a jestli si zapamatují text.

Podobná práce jako s Krystalem je s emigranty. Což byl můj nápad. Četla jsem knížku o Ukrajinkách, které tady žijí, a po létech jsem pochopila, že to nejsou uklízečky, ale často profesori, doktorky, kteří se dostali do pozice emigrantů. A tak jsem se rozhodla s nimi udělat inscenaci postavenou na osobních výpovědích. Jmenuje se to Sám mezi lidmi, a mělo to premiéru jako jedna z akcí Plzeň – evropské město kultury. Děláme to s osmi nebo deseti cizinci, z Běloruska, Ruska, Ukrajiny. Já hraju s nimi, protože jsem taky poznala život v cizině, jaké je to začínat od nuly. Původně jsem je tím, že s nimi budu hrát, chtěla podpořit temporytmicky. Ale ukázalo se, že to vůbec nepotřebují. Jsou úžasně otevření. Předznamenalo to mnoho setkání, kdy mi vyprávěli o svém životě a já jsem to dávala do mozaiky, do nějakého jevištního tvaru. Chceme pokračovat, ale je to otázka toho, zda se nám podaří získat granty.

Zapomněly jsme ještě na nějakou vaši důležitou činnost?

Ještě jsou pro mě důležité Karavany deseti slov (Les Caravanes des dix mots). Součástí tohoto projektu je skupina Annešanté, která tady hraje na bále. Vznikli v rámci mého projektu, který teď už vedu se symem Jacquesem a ještě jinými lektory. Osm let se účastníme tohoto frankofonního projektu. Jeho sídlo je v Lyonu, francouzské ministerstvo kultury vyhlásí každý rok deset slov a po celém světě, ve francofonních zemích nebo tam, kde se vyučuje francouzština, vznikají umělecké dílny, výtvarné, pěvecké...a my máme divadelní. Předloni vzniklo naše „kultovní“, cenami ověřené inscenaci podle Borise Viana Pěna dní. Loni jsme dělali Čety pana Q, o životě Raymonda Queneaua. A letos jsme byli doporučeni na Jiráskův Hronov s divadelním komiksem V rámci rámců, kde je hlavní výtvarná složka. Vždycky to vzniká během týdne či čtrnácti dnů, které trávíme společně v Alfě. Už to nepíšu já, ale seminariši, a my s Kubou děláme supervizi.

Můžete ještě na závěr dát radu začínajícím loutkářům, kteří by se této profesi chtěli věnovat celý život? Co je potřeba mít?

Výdrž. To je asi pitomina... Na to není žádný recept. Musí je to bavit a musejí mít nějaké dispozice. Měli by si brát ráno dva prášky talentýnu. A kdo si nevezme talentýn, tak je na tom blbě. Technika a píle bez talentu je k ničemu, a talent, který nemá jistou disciplínu, nějaký řád se taky může vymstít. Je špatné, když je někdo jako utržený ze řetězu a není na něj spoleh.

Takže důchod pro vás jistě není nějaký odchod na odpočinek...

To bych ani neuměla. Ale je pravda, že toho už je moc. A mé tři zlaté děti mě učí, abych se měla ráda a naučila se říkat ne. Ale já to pořád vlastně neumím a vím, že trochu vyhasínám. Ale snad ne úplně.

Jana Soprová

Poznámky

k fotografii ze Zpravodaje 4, str. 14

JAK NAPSAT BÁSEŇ PRO PANA DRTINU
A PŘITOM NEZPLODIT KRAVINU?
TO VĚRU LEHKEJŠÍ NENÍ
NEJSTE-LI MŮŽOU POLÍBENÍ.
A JAK JE TAKOVÁ MŮŽA HLEDA?
V OACHODEJŠE SE KOUPIŤ NEDA?
VĚDÍŤ JSOU JICH TAM PLNĚ REGALY.
TŘI STOVKY JSME ZA NI NECHALI.
A ZDA-LO NĚM POMOHLA DOBRAT SE K CÍLI
TO UŽŘÍTE ZA MALOU CHVÍLI...

OSLAVA OPRAVDOVÉHO ČLOVĚKA MICHALA DRTINY

ŽE POČÁT NEBYL ČISTOU PANNOU
TO PRO DNEŠEK NECHME STRANOU.
ON V PRAVDĚ JEŠTĚ SYNEM BOŽÍM
VŽÁČNÝM V TETO DOBĚ ŽEŽÍM.
CO VŠECKNO ZVLÁDÁ, CO VŠECKNO STÍHÁ
NA JEHO BEDRECH TAKOVÁ TÍHA?
A ON - VĚDÍ NALADĚN TAK SKVELE -
NIKOHO NEPOJDE DO PŘELE.
Ó DÍKY TI, DRTINO SVATÝ
VÍČ NENAPIŠU, NEBOŤ JSEM STATÝ.

* MICHALE, TY STARÝ BRACHU
STÁL JSI NÁS LÁHEV GRUŽIGNACU.

HANČENLOU!

Další óda na Michala Drtinu

Co zvládne Michal Drtina,
neumí ani hrdina.
Nejí, nespí, přežívá,
bílou čepici nosívá,
na své loutkáře stále se usmívá
a spoustu zábavy si užívá.
My ti Michale děkujeme
a na pivo tě rádi zveme.

Lucky a spol.

Báseň o čepičce a hicu

Drtino, Drtino,
nandej si čepičku
máme stížnost maličkú.
Je tu strašný hic,
ale jsme rádi, že neprší,
tě pic.

Debzon

Mají se sdílet dobré zkušenosti. Potřebovali jsme včera ráno pro kolegu Šotkovského sehnat léky - a dámy pořadatelky z místního divadla nám nejen poskytly informaci o nejbližší otevřené lékárně, ale taky velice ochotně věnovaly léčivo, abychom do té lékárny nemuseli. Děkujeme, posíláme bludišťa a prosíme: až vám dámy příště budou odlepovat nálepku, usmějte se na ně. Zaslouží si to. (Michal Zahálka)

MALÉ DVĚ, ZUŠ F. A. ŠPORKA, JAROMĚŘ ◊ ŠMOLÍČKOVÍ

Pohádka, jak má být

Vždycky mě potěší, když inscenátoři vezmou pohádku vážně a neudělají si z ní jen trampolínu pro své umělecké kotrmelce. Namlouvá-li si někdo, že notoricky známé pohádky malé děti nudí, mýlí se: často je ani neznají, a znají-li je, vyžadují, aby jejich znalost potvrdzovaly.

Jaroměřský soubor Malé dvě (k nimž ovšem přibyl ještě jeden rovněž už trochu větší) bere Erbenovu předlohu poctivě za svou. Na stole je rám, z něj visí zelené pentle lesa, přizakrývající loutkoherce, vpravo jsou velké zavírací dveře šmolíčkovy domku – tedy přesně to rozvržení, na němž pohádka stojí: bezpečné venku a nebezpečný temný les. Loutky mají podobu spuštěného zápěstí s připevněnou hlavičkou a prsty coby nožičkami (známe je třeba z inscenace Back to Bullerbyn), s nimiž zejména jezinky báječně hrají i velmi jemné detaily; jelen je vpleten jako vzor do svetru a chlapec, který v něm hraje, mu přidává své ruce v žlutých rukavicích coby zlaté parohy – je to hezký a nápaditý obraz, ale omezenost prostředků chlapce chtít nechtě vede k tomu, že výraz svěříje spíš vlastnímu obličejí, než hře s „loutkou“. Inscenace je držena v příjemně tvarovaném temporytmu i použitými zvukovými doplňky a prací se slovem. Je to prostě drobníčka, která potěší každého loutkáře a nejen jeho. A dospělého, ale především děti, jimž je určena.

Vím, že se lépe poslouchá chvála. Protože však nepovažuji za nutné a prospěšné ani u dobré inscenace pět jen oslavné ódy a tvářit se, že musím chápat a chválit i to, co by mohlo být ku prospěchu věci lepší, přiznávám, že tu pár takových drobností je. Nátlak jezinek ani šmolíčkovy váhání a rozhodování není příliš vystavováno a vygradováno. Šťastnou se mi rovněž nejeví redukce tří únosů na dva, jež oslabuje napětí, a trochu setřeno je i Šmolíčkovy provinění, neboť při druhém únosu nikomu neotevřel, ale byl chycen úskokem, když se jezinky schovaly v lese a on jen povykoukl ze dveří. A úplně účinný není ani samotný závěr: pochopil šmolíček svou chybu (byla-li jaká)? Nebo příště zase uvěří bésíkům, kteří se vtírají hezkými slovy, sliby a škemráním?

Luděk Richter

Lidský ruce mají velkou moc

Jarko, byli jste rozhodnutí ztvárnit jelena tímhle způsobem už na začátku zkoušení nebo jste k téhle verzi přešli až později?

Pro ztvárnění jelena jsme se rozhodli už na začátku, akorát ve starší verzi to bylo tričko, kde byla loutka jelena našitá, protože jsem neuměla plést. Těhle nápad skutečně vyšel z jelenů na svetrech. Po krajské přehlídce jsem sehnala paní, která mi upletla svetr na zádku, a bylo.

Moc se mi líbí forma loutek, kterou jste zvolili. Jak jste na tuhle podobu přišli?

Nejdřív jsme rozebírali pohádku. Povídali si o ní a zjistili jsme, že ty dva prstíčky jsou pro nás nosný téma, že těch jezinek je kolem nás v civilu hrozně moc. To my sami si je musíme připustit, my jim musíme pootevřít. Když nechceme, aby nám ubližovaly, tak je nepustíme dál. Takže z toho logicky vyšly ty prsty jako jezinky. A to, že musejí být nahatý, to je jasné, to jinak ani nejde. Mám moc ráda ruce. To ruka oživuje materiál, ruka dává život. No, a pak nám vzniklo téma od prstíčků až k parohům, jako k ochranným rukám. Mám ráda, když je ruka za postavu a v určitý chvíli dělá gesto. Není to iluze, jsme živý a ty ruce tam fungují. Lidský ruce mají velkou moc.

Proč se hlavní postava jmenuje šmolíček a ne Smolíček, jak je obvyklé?

Tušili jsme, že se na to lidi budou ptát, proto to máme uvedené v programu. Našli jsme si Erbenovu předlohu, kde je fakt šmolíček a dokonce s malým š. Řešili jsme, jestli ho budeme přejmenovávat, ale došli jsme k závěru, že se nám to líbí takhle. Ve vysvětlivkách stojí, že šmolíček s malým š je malé usmolené děčko, teprve různými přepisy a úpravami téhle pohádky, se stal Smolíček. Takže jsme si řekli, že fakt to necháme jako šmolíčka. Malýho, usmolenýho kluka, který vlastně nemá jméno, když se píše s malým š.

mz

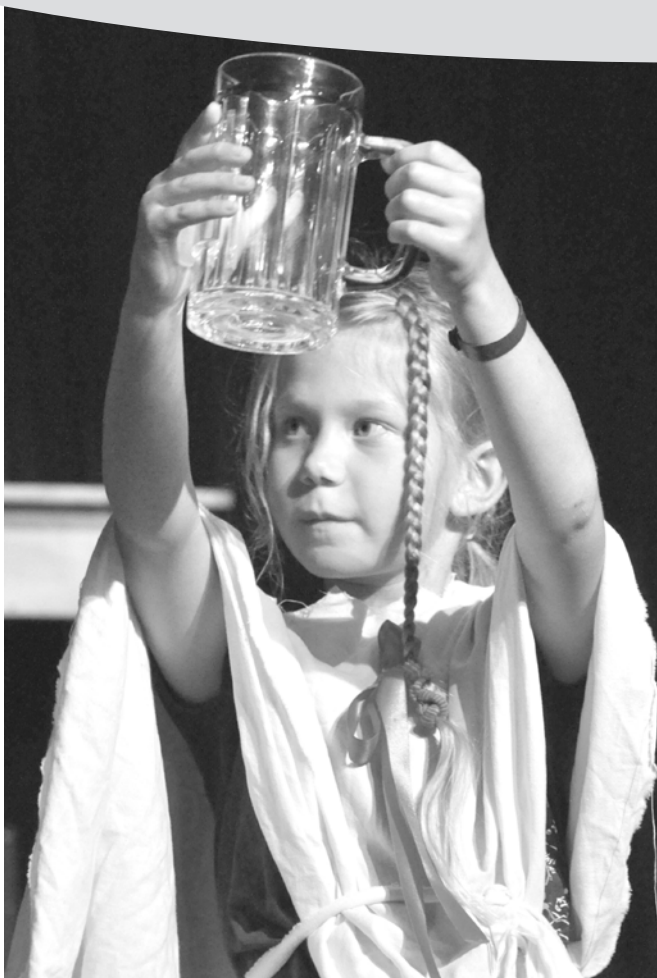
- Bylo to moc pěkný. Moc se mi líbilo, jak po nás jelen házel šišky.
- I přes to, že je to tak známá pohádka, mě dokázali zaujmout, pobavit. Navíc moje oči zůstaly otevřené a nechtělo se jim zavřít.
- (Dotaz směřován na malého chlapce, který se culí, ale neodpovídá.) Bylo to moc pěkný. On byl poprvé na představení a moc se mu to líbilo, takže jsme spokojení.
- Milé, malé, hezké.
- Bylo to takový lesní a já mám hrozně ráda les, tak se mi to hodně líbilo. Odnáším si na památku dvě šišky.
- Moc milý. Šikovný holky, šikovnej kluk. Byl jsem spokojenej. Nejlepší byl jelen a jezinky.
- Jaroměř mě potěšila. Bylo to jen dvacet minut, takže nestihlo bejt vedro. Holky od Jarky jsou šikovný.

BÁLIŠTĚ

RÁMUS, PLZEŇ A KRTEK

OSMÝ HRŘÍCH JE DRZOST

Ako som zhltna Rámus aj s krídelkami

Na počiatku bolo slovo, respektíve slová japonskej rozprávky Ako pán Hanzaemon zhltnol muchu. Tá inšpirovala Zdenku Vašíčkovú aj celý súbor k scénickému tvaru, ktorý trochu narušil bežnú predstavu o divadelnej inscenácii. Sedem smrteľných hriechov – tému trochu ošúchanú a už veľa krát spracovanú priniesli vo sviežej a zábavnej forme skečov, komických piesní a bábkových gagov. Túto všehochuť, toto striedanie foriem si dovoľm nazvať Kabaretom. V momente ako pripustím, že sa pred mnou odohráva tento druh zábavy, prestanú všetky pochybnosti o dramaturgii a logike a nechávam sa unášať smršťou energie, nápadov, gagov a humoru.

Kabaret je druh zábavy, ktorý je na periférii umení a aj preto nemusí osloviť každého.

Ja som ho však zhltna, ako pán Hanzaemon muchu.

Kat

Pilné děti, líní dospělí

RÁMUS, takové to lomození, pobíhání, pár příběhů ve zkratce, s kytarovým sóličkem Jarmily Parčiové v přestávkách mezi jednotlivými scénkami a spousta tak trochu cimrmanovských fórků. Tahle parta mě prostě baví. Mají svůj rodinný rytmus, který funguje. Někdy trochu lín, někdy trochu těžkopádně. Ale tentokrát jsem měla pocit, že do vedrem umořeného tempa přehlídky vnesli ono důvěrně známé, příjemné vzrušení, zkrátka švih. Sympatické je, že se neberou smrtelně vážně. Prostě rodina, která se důvěrně zná, má své rituály, a případné trapasy jim přijdou jako zcela normální součást života. To vše nabízejí i divákům tak nějak po domácky, a většina z nás se baví taky. Můžeme se jen domnívat, jak je to s tou leností dospělých, nicméně konstatujeme, že se lehkým oslím můstkem celkem vtipně podařilo propojit RÁMUS s KRTKEM. Dospělí zvládli z Osmi hříchů jen některé, a pak jim došel dech? Nevadí, mladí je nahradí! A dotáhnou záležitost do konce. Rozhodně nezapomeňme připomenout, že ani tady jsme se nevyhnuli nejružnější zvěři – jelenům, medvědům, kňourům, hadům, ba i roji nejružnějšího křídlatého hmyzu. Celé to zvířecí balábile se díky nejmladší dotáhne ke zdárnému konci. Pro mě příjemné zaRÁMUSEní.

Jana Soprová

OHKLASY

- ➔ Dokonce i Luděk se smál, tak to je dobrý.
- ➔ Na konci to bylo vtipný.
- ➔ Místy zdlouhavé, ale super, bezva!
- ➔ Já jsem se bavila.
- ➔ Výborný, moc se mi to líbilo.
- ➔ Mám rád, když to má tu nadstavbu, jak to na konci všechno vyústí.
- ➔ S těma dětma to bylo super.

Děti to zachránily

Jste se svým výkonem spokojeni?

Tereza Lukášová: Jo!

Jan Truhlář: Jsme, bylo to lepší i horší...

Zdeňka Vašíčková: Ono to hrozně záleží na divácích, jak reagují. I kdyby se zdálo, že to je pořád stejný, tak není. Třeba jednou od Kryšťůfka nezazněla důležitá věta „já bych jim to odpustil“, protože se lidi smáli.

Pracovali jste s nějakou předlohou, nebo je to váš příběh?

Klára Lukášová: Hanzóemon je japonský příběh.

ZV: Taková pohádka nebo možná spíš anekdota.

A ten nápad se sedmi hříchy je váš...

ZV: To nám z toho pak vypadlo, no. Tentokrát byli Krtci první, děti už měli skoro hotovo a my jsme se ještě bavili, co budeme dělat.

KL: Měli jsme spoustu témat a nevěděli jsme, jak to tam dát, jak to udělat a z čeho... A já pak řekla, co kdybychom udělali ty zvířátka, vykradli ty děti...

ZV: Proto ta anotace, že bez dětí by to nebylo.

TL: Začalo to tím, že jsme si četli u babičky knížky s japonskými příběhy.

KL: Oni si taky chtěli zkusit poprvé stínohru.

ZV: Jo! Ono to začalo tím, že Tereza byla loni na stínoherním semináři a pak za mnou začala chodit, že chce dělat stínohru. Já jsem si představila Rámusáky, jak si odměřují vzdálenost od plátna, jak to rozsvěčují a zhasínají světla a říkala jsem si, že to nepůjde. „Babi, babi...“ A pak mě tohle napadlo, když jsme si v tom četli...

Takže ta drzost spočívá v tom konceptu...

KL: Ta drzost opravdu byla v tom, že my jsme v podstatě nedokončili inscenaci. Dokončení mají děti, kdyby tam nebyly, tak by byla drzost se přihlásit na přehlídku. Ty děti to zachránily.

JT: Ze začátku mi taky trochu přišlo, že by byla drzost to vůbec hrát, že je to takový banální, jak tam máme ty kulisky a trochu si z toho děláme srandu.

KL: Strašně nás bavilo, že až do konce nebudou diváci vědět, proč to sakra hrajeme...

JT: Divák přijde na Rámus, sedne si do hlediště a uvidí stromeček a houbičku a řekne si: „Ježišmarjá, co mi to budou hrát!“

ZV: Hlavně do 37. minuty nepochopí, proč se to vůbec děje.

Funguje to i u nefestivalového publika?

KL: My moc jinak než po festivalech nehrajeme. Nejčastěji to hrajeme pro nějaký festival, nebo pro lidi, který naše znají divadlo a ví, že jsme trochu punkeři, takže skousnou lecos. Pro normálního diváka asi úplně ne.

ML: Každopádně je to ale třeba zkoušet!

KL: Aby si lidi zvykali...

JT: Taky je tam ten moment, jak se odškrábávají hříchy. Tam mívám vždycky trochu nervy, když zakroužkují tu lenost, tak následuje chvílka ticha... a pak z toho publika přijde to „Ahááá!“ a to je strašně uspokojivé, že je tam konečně pointa.

ML: Je zajímavá věc, že člověk má nervy dvakrát. Jednou za svůj výkon, a pak si říká, aby to děti nepokazily.

KL: A my s tím nemůžeme nic dělat!

pab

Studio DAMÚZA

Golem a alchymisté

Pozvání

Až se budete procházet Prahou, tak si na mě, prosím vás, vzpomeňte. Jak tam tak ležím, pod tou synagogou, ve sklepě a nikdo o mně neví. Už mě to tu nebaví.

Já za to nemůžu, že nemám úplně společenskou povahu, no. Nejsem ukecanej, nejsem zábavný a nemám jiskru v oku. A bejt „ten novejš“ s mojí povahou? Hotový peklo.

Tak si na mě vzpomeňte. A když vám nebude vadit společně mičket, přijďte na návštěvu.

Být sám, je tak nepěkné.

P.S. Mám rád hlinu a sušenky.

jíra

A					S	R		T
	O	R		K				
	T			R			Z	A
			T	A			H	
	A	Z	R	S	O			
R				H		O		S
S					K			O
		I	Z				K	H
K		O			R	A	T	

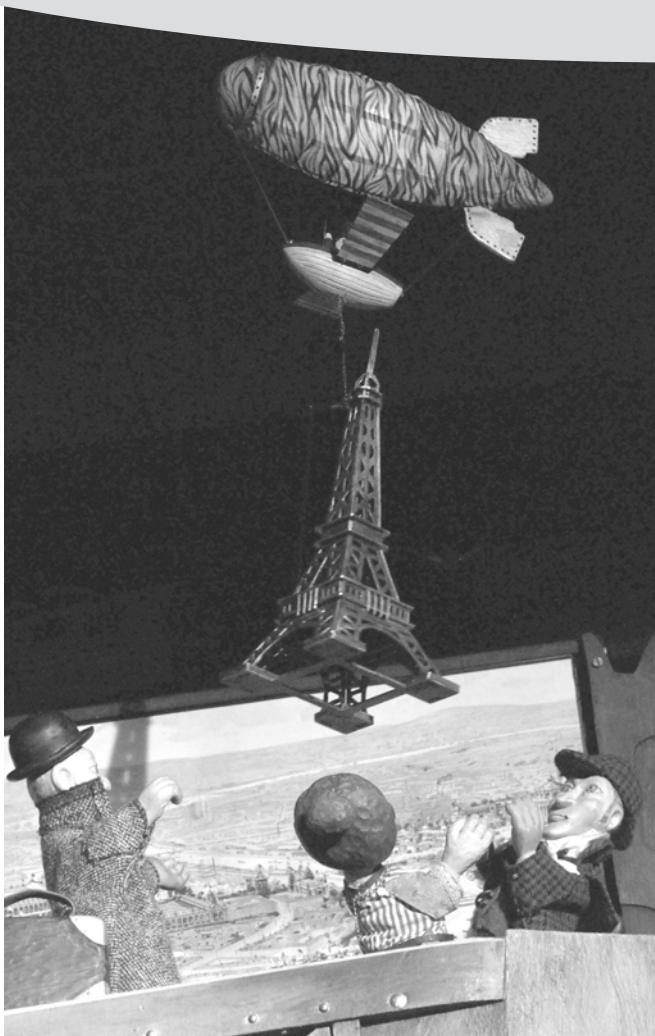
R H Z S O T A I K

Šedá políčka dají dohromady tajemku.

Po správném doplnění všech písmen dostanete jméno fiktivní postavy z televizního sci-fi seriálu Star Trek: Enterprise.

SPOLEK LOUTKÁŘŮ NA HOLOU, HOŘOVICE TENKRÁT V PAŘÍŽI

NĚCO O ENERGII

Jakože jasně: je opravdu teplo. A hrát čtyřikrát denně technicky zjevně dost náročnou inscenaci asi taky nebude nic snadného. Ale hrát tak slibně založený počín, jakým Tenkrát v Paříži (přinejmenším díky úhlednému, nápaditému výtvarnému řešení i skvělé živé hudbě) bezesporu je, tak vypnutě, jak jsme to viděli přinejmenším my, diváci představení o čtvrté hodině odpolední, je opravdu věčná škoda. Scénář nesporně obsahuje řadu inteligentních slovních vtipů (jako je třeba postřeh, že když někomu, kdo klepe, řeknete „Dále“, klepe dále), ale způsob frázování a neenergického podání, v němž jako by úplně scházel postavený timing, způsobí, že většina z nich si člověk všimne vždycky tak o dvě vteřiny moc pozdě na to, aby se jim ještě mohl smát. (Pokud si jich tedy všimne vůbec: tím o tom klepání jsem pak pobavil několik lidí, kteří byli na představení taky, ale vůbec ho nezaznamenali.) Představení tak působí čím dál tím víc frustrujícím dojmem, který se prohlubuje s každou další opožděnou replikou, každou další plochou intonací a s každou další nepochopitelně rozseknutou větou.

Mohli bychom vznést námitky k tomu, jak scénář popírá pravidla žánru i atributy figur: Sherlock Holmes nic nevřeší a jeho protihráč spíš než proradného Iva salonů Arséna Lupina připomíná přejmenovaného Moriartiho, který se jen přestěhoval do Paříže. Mohli bychom se ptát, jestli maňas (ba vůbec jestli loutky) ten často konverzační humor uhrají, a dožadovat se toho, aby některé scény (zejména rozuzlení souboje v pařížském podzemí) byly přehlednější a logičtější komponované. A mohli bychom mít dojem, že pointa s ukradením Eiffelovky je průhledná a finálové dopadení padoucha vysloveně nízkotučné (o londýnské dohře vůbec nemluvě). Osobně bych (si) všechny tyhle pochyby milerád odpustil, kdyby mě jen v tom příjemně připraveném tvaru strhla energie a tempo. Ale bohužel...

Michal Zahálka

Když chybí energie, diváci a jeviště spolu nemluví

Hned prvním dojmem, kterým hořovičtí příchozího diváka dokonale navnadí, je nadšení toho, co všechno se na propracované a výtvarně zajímavé scéně může stát. Odpovědi na toto očekávání jsou nápadité proměny a nejrůznější dílčí vtipky: otočné pozadí, na kterém střídají černobílé fotografie Paříže, včetně montáže lokomotivy nabourané v jednom z městských domů, plošňáčky i trojrozměrné miniatury zaskakující za své maňáskové originály.

Škoda, že tutéž propracovanost a hravost si nemůže užít i v případě příběhu a situací na scéně. Detektivní parodie je žánr, ke kterému vedle slovního i situačního humoru neodmyslitelně patří dějový spád, akce a nečekané zvraty. Inscenace z toho poskytla pouze nedosta- tečné minimum. Divákovi nabídla ovšem suchý anglický humor plný slovních hříček a gagů, odkazujících se na románovou genialitu Sher- locka Holmesa. Nápaditá komika ale nedostala možnost pobavit ze dvou zásadních důvodů: absencí temporytmu a nedostatkem energie.

Skoro se zdálo jako by herce nebavilo vlastní představení hrát. Dia- logy se nesly v jednom tónu a nastávaly mezi nimi nelogické a příliš dlouhé pauzy. Následkem toho pak chytré a silné slovní hříčky buď k divákovi vůbec nedošly nebo si je uvědomil s několika vteřinovým zpožděním. Utahanost podtrhla dramaturgické nedostatky. Inscenace se ve svém průběhu nikam nevyvíjí, nemotivované a nevypoentované

situace nikam negradují. Proč si například Alí Belí pozve do parku zároveň svého nového ctitele doktora Watsona i svého milence a komplce lupiče Arséna? A kde se tam najednou objevil Sherlock? Celému příběhu pak chybí silný konec. Geniální detektiv svého pro- tivníka nijak nepřelstí, jen mu oznámí, že dopadl jeho milenkou. Načež mu Arsén odevzdaně odpoví něco jako „dobře“ a bez jakéhokoli pokusu převrátit situaci ve svůj prospěch se okamžitě vzdá. O pár minut později přichází suché konstatování, že Arsén unikl. Watson ztratil hodinky. A konec.

Bez energie i dramaturgie dochází ke zhroucení komunikace mezi jevištěm a hledištěm. Nutno ovšem podotknout, že absence energie byla zcela jistě z velké části způsobena vyčerpáním na obou stranách hřiště. Žhavé slunce nás prostě ničí...snad nás do konce festivalu nevysaje úplně.

Lucie Macová

Na pár slov s režisérem Ludvíkem „Říhou“ Řeřichou

Už několikátým rokem mi vrtá hlavou, proč se váš soubor jmenuje Na holou...

To rád a úplně přesně vysvětlím. My jsme začínali s divadlem U starý gardy, u loutkářů, kteří divadlo v Hořovicích dělali dlouhá léta, pak to obnovili a přizvali nás ke spolupráci. A pak se soubor musel rozdělit, protože nás nutili do něčeho, co jsme nechťeli: rozdělená interpretace a hraní pouze pro děti. My jsme chtěli jít svým vlastním směrem, což se zase nelíbilo jim. Takže byla nutná dělba a my hledali nový název. A jelikož jsme byli nový ansámbl v Hořovicích, tak vznikl název Na holou jako zkratka **N**ový **A**nsámbl **H**Ořovických **L**OUTkářů.

Viděla jsem vaši Minu a Road Movie, takže usuzuju, že nápady čerpáte z literatury nebo filmů. Tentokrát je to tak půl na půl...

Dobrá to bylo ze začátku, kdy těch témat bylo víc. V roce 2008 jsme dělali Charmse (Nádherný letní den). To byl text, se kterým jsme se potkali a ztotožnili, takže nám ta tvorba šla sama. Jinak každý má svou oblíbenou knížku, ale to zpracování už je těžší. A teď je to čím dál tím horší. Předloni nám Zuzka Vojtišková řekla, že by nám slušela detektivka, třeba Sherlock. Já chtěl dělat Krvavý román nebo Golema, a pořad jsme nevěděli, jak to uchopit. Tak nakonec tahle volba byla trochu z nouze ctnost. Původně jsme chtěli dělat Baskervilla, ale nakonec jsme zkusili propojení s Arsenem Lupinem.

Mně se strašně líbí takové ty vaše vychytávky. Jak vznikají ty slovní a výtvarné hříčky?

Já na začátku přinesu nějakou část textu, a pak to rozpracovává celý soubor. Ty vtipky vznikají většinou při zkouškách. A někteří členové o tom přemýšlí doma a pak něco přinesou.

Loutky si děláte sami?

Loutky dělám já a Helča (Janků) mi pomáhá, třeba ty duplicitní loutky nebo ručičky. A kostýmy šije moje partnerka.

Můžete prozradit, co chystáte nového?

To zatím ne – sám to pořádně nevím. Ale budu o tom muset intenzivně přemýšlet, protože jsme teď přibrali nové členy, a ty chtějí vědět, co budeme dělat.

Tak aspoň, jaký žánr chystáte? Protože mám dojem, že rádi měníte žánry...

Předem to neurčujeme. Ono je to tak, že ten žánr nějak sám vyleze. Ze začátku nás bavily různé formy. Měli jsme jeden čas ty velké panáky, Charms byl v podstatě činohra. Pořád jsme hledali, s čím by se nám dobře dělalo. Teď jsme se rádi vrátili k těm maňáskům. Jsou akční, když se s tím umí.

OHLASY

- ➔ Má mě ráda, ale bylo to trochu unavený – asi to vedro.
- ➔ Baví mě ty malé fóry, jak si s tím hrajou – třeba ten nazalenalý odstín vysokých úředníků.
- ➔ Sherlock mezi žabožrouty.
- ➔ Trochu jim vypadal rytmus a světlo.
- ➔ Taková pařížská náládovka. Nejlepší bylo, jak Arsén odnesl Eiffelovku.

Awards v retro stylu

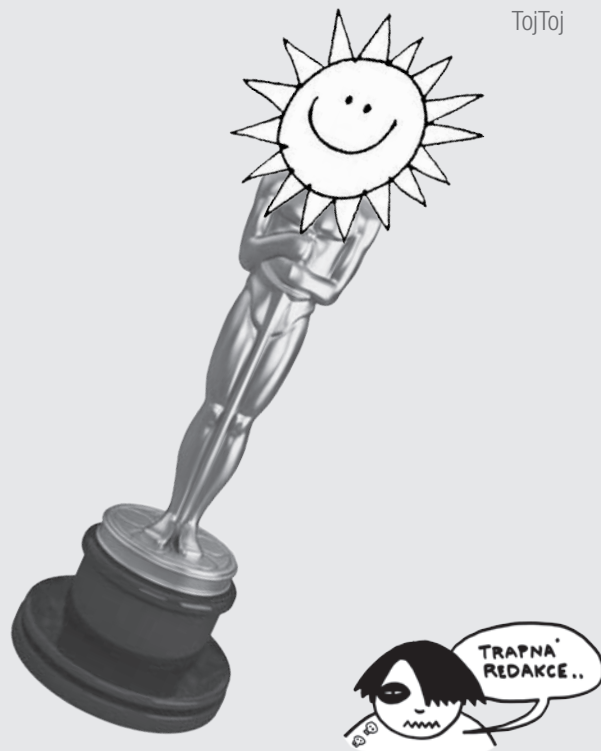
V Karlových Varech se v těchto dnech otevřely nabýlkané sály a rozvinuly červené koberce. I do divadla Karla Pippicha včera jeden vedl. Škoda jen, že ošoupaný. Pompézní fanfára vítá diváky v sále a na jevišti se objevuje moderátorka večera a usedá do očividně pohodlného křesla. Aha, už vím, co mi tu chybí stolec s karafiátem a odložené brýle! Bráním se tomu, ale mám pocit, že jsem se ocitl na retro večeru. Ale kdyby alespoň ty přestavby vyplnil orchestr Karla Vlacha, nebo zaspívala a zatančila diva z NDR či kouzelník spojil tři kruhy! Ne, nic z toho se nedělo. Diváci se dozvěděli, kdo přehlídku pořádá, kdo ji sponzoruje, slyšeli její historii, byly informovány o výročí a dál už jsme jen sledovali konferenciérku hovící si v křesle.

Diváci zatím posvačí, odskočí si a zdírmnou. V tuto chvíli pobaví jen renonc v technice, když se opona otevírá v nesprávnou chvíli, probíhávají světla či se hledá loutkoherec. To se samozřejmě stane! Ale během trapného nevyplněného ticha to trčí a bije do očí. V kontextu večera a ve snaze o megashow se mi ztrácí kouzlo, které mě na loutkovém divadle těší. V tomhle škrobeném a nepřírozeném pozlátku vystupují ti, o které tu jde především – jednotlivci a malé skupiny. Snažím se vytěsnit smutně komické retro a vnímat drobníčky. Mnohdy je k vidění precizní práce s loutkami i snaha vyjádřit zajímavá témata. Vedle maňáskových rakvičkáren a výstupů s předměty vidíme marionetové vážné etudy a dokonce i hříčku, ve které Kašpárek reflektuje současnou situaci českého loutkářství a řeší existenční problémy. V tomto výstupu i nepozorný divák může sledovat druhý plán v dekoltu Kašpákovy interpretky. Takže rozhodně nemůže nikdo tvrdit, že by nebyl navázán kontakt s publikem. Závěrečné defilé účinkujících, společné foto a za dva roky znovu.

Takhle by mohl večer skončit, ale byl přichystán ještě jeden individuální výstup (asociace odkazující k individu u je však čistě náhodná). Porotci srovnání do latě stojí v pozoru. Pán, který byl představen jako režisér pořadu, s velmi těžkým jazykem čte výherce, potácí se po jevišti a na chvíli snad i zapomene na které straně je publikum. „Pojď sem!“ Napomíná jej ředitel festivalu Petr Slunečko, když se konferenciér nebezpečně blíží na kraj forbíny.

Snaha o důstojný večer? Bohužel. Tohle nasadilo korunu rádoby vážné akci. Vždyť vážná být nemusí! Proč tomu nedal víc lehkosti? Víc života? Možná by se pořadatelé nemuseli brát tak vážně. Co sejit příště v duchu více rodinném? Určitě by to prospělo, protože ti, co hráli, by si lepší atmosféru zasloužili.

TojToj

GELD UND MONEY THEATRE PLZEŇ

KACHNIČKY OŠIDORI

KACHNIČKY

První komerčně úspěšné loutkové divadlo Geld und Money Theatre zcela dostalo všemu, co o sobě píše. Kachničky ošidori naplnily mé představy o plzeňských představeních japonského punku. Zhlédla jsem divadelní jednohubku se vším všudy. Pobavila mě, osvěžila a chutnala mi, ale dostala jsem ještě větší hlad a chtěla přidat.

Tragický příběh kachniček je inspirovaný japonskou povídkou o lásce posvátného vodního ptáka. Zpracování je velmi střídme ve výrazových prostředcích. Jde o stolní divadélko s originálním hudebním doprovodem, vybaveným řadou důvtipných nástrojů. Zvolené formy a prostředky se redukovaly na minimum, což překvapivě podpořilo jejich funkčnost a efekt.

Vedle pražského autorského divadla Kámen, které se zabývá činoherním minimalismem, Kachničky doplnily díru na trhu loutkovým minimalismem. Proto jsou komerčně úspěšnější.

Problém vidím v tom, že nemají dost odznáčků a už vůbec žádný s kachničkou!

Marcela Jeřábková

Desetiminutové osvěžení

Punkové Kachničky Ošidori připomněly, jak příjemným osvěžením se může stát desetiminutové představení. Vedrem zmožený divák putující „ze špílu na špíl“ už se zkrátka uprostřed festivalu stává poněkud unaveným. Těžko pak snáší některá nekonečná představení (navíc v rozsahu minimálně čtyřiceti minut), jdoucí takzvaně odnikud nikam, i když by je za svěžejších okolností přijal.

Jak milým překvapením se pak stane taková mikro-inscenace, která je krátká, má spád a přitom její aktéři toho v krátkém času tolik stihnou – včetně zahájení prodeje upomínkových předmětů!

Tragický příběh zavražděného kačera, který padl šípem hladového lovce je svižnou parodií na tradiční japonskou bajku, i na chápání a okouzlení západního světa východní kulturou. Poetické vyprávění a patetický přednes doprovázejí tóny se zpěvem, evokující tradiční hudbu. Navozenou náladu pak soustavně přetrhávají jak komické obrazy (opékání kačeny na ohni z vonné svíčky nebo nerozhodné vracení šípu při dilematu před vraždou) i strohá konstatování vprostřed veršů. Nakonec mezi vyprávěči vypukne akademická hádka o překladu a význam poslední věty, vyostřená tak, že padají i koše na hlavě.

Na závěr ještě plzeňští připomenou, že jsou zástupci z letošního města kultury a pustí se do marketingu.

Lucie Macová

Máš-li hůl dám ti ji, nemáš-li hůl vezmu ti ji

Inscenace Kachničky Ošidori je koan. Inscenace Kachničky Ošidori je zen. V inscenaci Kachničky Ošidori je Nirvána. Inscenace Kachničky Ošidori je.

Když překročíš zákaz nenásleduje trest. Kachničky Ošidori netrestají, ale vyčítají. Lovce je viněn a odměnou je mu osvětlení lampičkou. Jiný kraj, jiný kraj. A to je dobře, i když je to pouze slovo a to slovo platí, ale neplatí se za něj, takže...

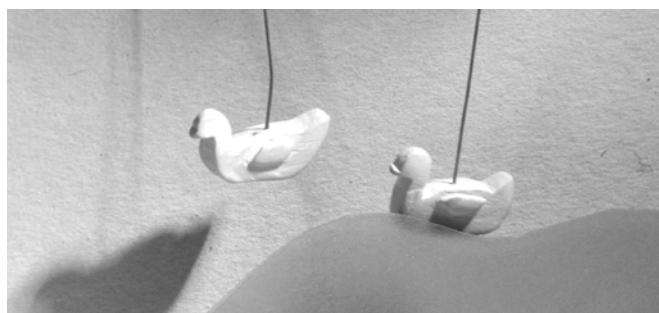
Tady je kachnička, tady není kachnička, paní, tisíc na kachničku.

BukaJ kečíšaV

OHLASY

- Líbilo se mi, jak to bylo minimalistické a s nadsázkou.
- Ten konec jsem tam trochu neměla, ale byl tam.
- (výbuch smíchu) Toto je můj dojem. (další výbuch smíchu) To je všechno, asi tak.
- Byla tam atmosféra trochu Pražského výběru.
- Bylo to kraťoučkový, takovej sprint. Ale nenudilo to.

Barvení peří a tyčky od prskavek

Nejpříjemnější je práce novinářova, když nemusí mnoho dělat. Potkal jsem se s Petrou Kosovou a Františkem Kaskou, ale motorem rozhovoru byl mimoděk Kamil Bělohlávek, takže mi stačilo zapnout diktafon...

Petra Kosová: Před osmi lety přinesl Dominik Mačas ten příběh s tím, že by se to krásně hrálo. Já jsem řekla, že to není k ničemu, že to není dramatický. On se urazil a potom jsem k narozeninám dostala takový kapesní divadlo, kde byly ty loutky, igelitové rybníček a ten textíček srolovaný, že si to můžu hrát jako kapesní divadlo. Takhle jsem to měla dalších pět let a letos, když byl na EHMK (Evropské hlavní město kultury – pozn. red.) festival světla, tak na plovárně u Radbuzy měli jenom lampiony se svíčkama a pojali to v duchu čínskýho Novýho roku a ptali se nás, jestli něco nemáme. Tak jsem řekla, jediné že bysme tak na 10 minut udělali ty kachničky a oni řekli, tak jo, tak to udělejte. Tak jsme si s Frantou sedli do vinárny, za hodinu jsme napsali scénář, pak jsme se sešli na dvě zkoušky u kamarádů, během těch jsme to nazkoušeli a zahráli jsme to asi třikrát v mrazu na plovárně. Tam jsme to hráli pro 150 lidí, což jsme zjistili, že není k ničemu, ale pak jsme si říkali, že když už jsme to dali dohromady a Dominik dal dohromady všechny ty nástroje – což zabralo nejvíc času, kromě barvení peří...

Vy jste barvili to peří?

PK: Jo a nešlo mi to.

Franta Kaska: Šlo jí to, ale perfektně mi obarvila ubrus.

PK: Dva. Protože jsem měla strach, abych ho neobarvila, takže jsem to pak rozlila. A když už jsme to měli dohromady daný, tak jsme si řekli, že s tím půjdeme na krajský Pimprlení, protože tam většinou bejvá málo představení, takže budeme do počtu. A tam nás nejvíc překvapilo, když jsme se dostali na Chrudim.

Dominik je nějaký japanofil?

PK: Ne, Dominik je literární vědec a furt někde něco štrachá. Možná nejpůvodnější kořen byl, když Dominik studoval v Olomouci. On tam byl párkrát v divadle a byl přesvědčený, že už do divadla nikdy nepůjde. Tak jsem ho přesvědčila, aby šel do Alfy na Mušketýry, a on se vrátil s tím, že do divadla chodit bude, ale jenom do loutkového. Tak pak vyřezboval tyhle maličky loutečky a pak to navázal tak, že ostrouhal dvě prskavky a píchnul ty dráty do kachniček. Srdce scénografa asi puká (*Kamil opravdu pukal – pozn. red.*), ale vznikalo to velice spontánně. Ale Franta ať taky něco poví.

FK: To je dobrý, napiš tam rozhovor s Petrou Kosovou. Myslím, že je všechno řečeno.

Jste komerčně úspěšní?

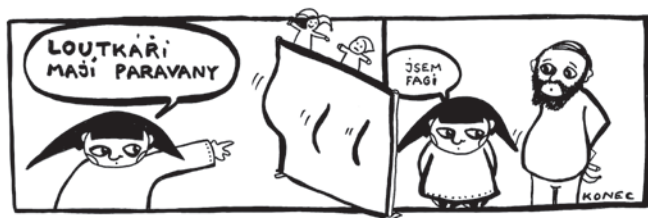
PK: My jsme byli komerčně úspěšní už předtím, protože před osmi lety jsme ten soubor s Dominikem založili na Pimprlení a tohle je první věc, takže do té doby jsme nebyli ztrátoví.

Proč je tam ta němčina?

PK: Protože jsme evropský hlavní město kultury. My musíme.

FK: Aby Němci sypali eura.

pab

DISKUSE

Celá diskuze se vznášela v lehkém oparu horka, country hudby z koncertu před muzeem a překvapením z pozdního příchodu Ludka Richtera (samozřejmě omluveným, Luděk byl totiž jedním z porotců Individuálních výstupů s loutkou). Dnes byla na pořadu dne k prodiskutování čtyři představení: **Tenkrát v Paříži**, **O šmolíčkovi**, **Osmý hřích je drzost** a **Kachničky Ošidori**.

Tenkrát v Paříži

Nejdříve byli osloveni diváci. Ti se vyjádřili, že jako největší plus ocenili scénografii – šrotující kolečka v hlavě apod. Naopak nejvíce jim chyběla akčnost, představení jim připadalo umluvené. Porota později tyto názory potvrdila. Nejvíce se mluvilo o energii a její spojitosti s nedotaženým herectvím, podle Jakuba Vašíčka energie vůbec nešla ven. Zazněl názor, že jsme nebyli svědky parodie na detektivku, ale maňáskové konverzační komedie. Stejně jako diváci i porota ocenila scénografii. Ale otevřela se otázka, zda jsou maňásci vhodným typem loutek pro představení a jakým způsobem by se mohlo docílit symbiózy maňásek – dramaturgie. Dramaturgie byla ve výsledku shledána největším záporům inscenace – je lineární, pointa a vyřešení postrádají nápad, nejsou dodrženy charaktery původního Holmese a Arsena.

O šmolíčkovi

Zase se mluvilo o dramaturgii, tentokrát o absenci zásadních situací, tudíž divák, který příběh nezná, nemá šanci pochopit motivace postav (proč si jdou jezinky pro šmolíčka? Proč jelen zavírá šmolíčka neustále v chaloupce?). Také bylo pojmenováno nedostatečné napravení Šmolíčka a potřeba většího tlaku, aby šmolíček vůbec otevřel dveře jezinkám.

Celkově byla ale inscenace přijata kladně, některými téměř bez výhrad. Velice se chválily herecké výkony dětí, přesná práce rukou (Marcela Jeřábková to nazvala „pantomimou“) a jejich nasazení a energie.

Osmý hřích je drzost

Diváci byli vyzváni k vyjádření svých dojmů. Hluboké ticho. Najednou výkřik: „Mě to přišlo skvělý. Já si je pamatuju, jak hráli to pivo, a to jsem trpěla. Ale tohle...“ – čímž Eva Spoustová vyjádřila názor většiny. Představení bylo označeno za energické a zábavné, bylo několikrát nazváno kabaretem. Velkou pochvalu sklidil soubor, je autentický, kompaktní a dobře sehraný. S každou situací dokáže přinést nový fór. Nicméně od poroty byly vyřčeny výtky k dramaturgii – je potřeba lépe pracovat s temporytmem inscenace a některé věci zkracovat, především v druhé polovině. Také je potřeba přesně vědět a ukázat, kde která situace končí. Z diskuze vzešla i nevyřešená otázka, co s písněmi? Podle některých se jedná o plýtvání jevištním časem, podle některých jsou na svém místě.

Kachničky Ošidori

Inscenace byla přijata pozitivně a byla nazvána „japonským punkem“. Na diskuzi se nejvíc řešila otázka propojení první části (příběhu kachniček) a té druhé (prodej upomínkových předmětů). Pro někoho tam spojitost byla, nikdo však nebyl schopný ji pojmenovat a vlastně o to nikdo nestojí, jiní to brali jako dvě části, každou „odjinud“. Samotné zpracování příběhu o kachničkách je, podle slov Ludka Richtera vzápětí potvrzených zbytkem poroty, velice křehká, balancuje na hranici parodie a vážnosti, což ji činí neuvěřitelně hravou.

jíra

Tohleto neznám!

Na seminář B mám trochu smůlu. Především mě k sobě nepustili, protože bych je rušil, a dnes jsem je pro změnu zastihnul u dvouhodinového povídání a předvádění různých loutek a technologií. Nad jejich propracovaností mi zůstával rozum stát, stejně jako nad tím, jak důvěrná a intimní atmosféra na semináři panovala. Ale protože o povídání se špatně píše, předám raději slovo vyzpovídáné seminaristce Elišce.

Děláte i něco jiného, než že si povídáte?

Nacvičovali jsme část norské pohádky, o který Chrudim letos je. Jinak si povídáme, ukazujeme si loutky a učíme se dýchat, děláme různé cvičení na práci s energií a jak ji předat loutce.

Zaujalo tě nějaké konkrétní cvičení?

Třeba jsme stáli proti sobě a měli jsme se nadechnout, zadržet dech a strčit do toho proti sobě. Pak jsme dělali totéž, ale s výdechem. Při tom strčení jsme do toho vydechovali a ten pocit je úplně jiný, ta síla s výdechem je o dost větší.

Všimnul jsem si spousty materiálu – kamení, lavory, písek, železné tyče... s tím vším pracujete?

Jo. To má představovat elementy. V laboru máme vodu, máme kamínky (zem), vzduch je všude kolem nás. Je důležitý, jak jsme se učili dýchání a tak. Hrajeme tam taky s dívkama, který prý dost dlouho vybírali, aby odpovídala konkrétním postavám.

Také mě zaujala propracovanost technologií loutek, které vám Bernd ukazoval.

Jo, z toho jsem byla úplně nadšená. My hrajeme převážně s marionetami a ty, které on tam má, to je něco úžasnýho! Nebo dneska vytáhnul javajku a ona pohnula hlavou – tělo bylo statický a hlava se točila a kývala, a na to jsem koukala úplně užaslá – Co to je? Tohleto neznám! Bylo moc fajn vidět, že něco takovýho existuje, že to jde.

pab

AGENTI

Seminář T

Krev už teče, bílá barva taky.
Přesto žádný povyk, jen ten další nátěr.
Všechno musí být hotovo, a tak půjdeme zas makat.
I když je pavouk na záchodě, to přeci přežijeme.
Natíráme, malujeme, ať je všechno na bílo.
Přece to schne nejrychleji, jen těch vrstev musí být víc.
To přeci nevádí, hlavně ať se nám ruce neslepí.

Agent Brbla

Seminář K

Natíráme, barvíme, stříháme vlasy, jíme, pijeme, povídáme si, malujeme, kreslíme a připravujeme se.

Agent Lamel

Seminář Z

Přestávky nejsou, ale kafekára se stíhá. Loutky jsou raději ve stínu a lektori na nás dohlížejí, abychom byli ve stínu i my. Umělý stín se nepočítá. Vypadá to, že bude mít rozhled.

Agent Debzon

OLAF CHRUDIMSON

Tak jsem se byl podívat na tom vašem plese. Oproti tomu, na co jsem zvyklý, to bylo takový hodně učený. Nikdo nerozbíjel sklenice, nikdo nemlátil hlavou do stolu a nikde žádnéj mord. To u nás když se aspoň pět chlapů nepomlátí sekerama, tak to ani nepovažuju za veselku. A pivo rozhodně pijeme rychleji, i když to vy byste možná taky, kdyby vám ho nosili... Ale to vám ještě musím říct, že mezi všema těma neduživejma loutkářkama jsem tam včera večer zahlídnul jednu fakt pořádnou šťabaznu...

Abyste to pochopila, musíte si to vyzkoušet

Zastihla jsem seminaristy venku na dvorečku za muzeem, při docela jiné činnosti, než jsem od pohybového semináře očekávala. Za pomoci šmirglu brousili hrany svých tyčí, na jejichž hroty poslěze upevňovali polystyrénové koule. Zeptala jsem se proto lektorky, Hany Strejčkové, k čemu jim budou tyče sloužit: „Vyrábíme pevný bod, kterým budeme ukazovat na pohyblivý bod. S tyčí jsme doteď pracovali různými způsoby: sloužila ke schovávání, znázorňovala abstraktní prostor, byla předmětem i hračkou, úsečkou, prostorem i 3D prostorem, to v momentě kdy jsme spojovali víc tyčí dohromady. Tyč může být i naším zrcadlem. Je dlouhá podle každého z jednotlivců. Promítají do ní škálu barev svého těla a za pomoci všech tyčí dohromady lze do ní podle barev promítnout i škálu života.“ Přesunuli jsme se společně se seminaristy do sálu, kde jsem měla možnost vidět tyče s koulemi v akci. Seminaristka Karla chodila dokola po místnosti, ostatní ji chvíli pozorovali a pak se postupně přidávali. Chodili, a tyč s koulí téměř přikládali k místům, z nichž její pohyb vycházel: hrudník, koleno, kyčle, ruka, hlava. Vypadalo to, jakoby Karlu vodili či tlačili. Během tohoto cvičení byl důležitý rytmus – rytmus pohybu končetin i frekvence dechu. Karla po chvíli skupinu opustila a skupina s tyčemi pokračovala dál, jakoby se nic nezměnilo. Byla to krásná ukázka změny prostoru, kdy dramatický prostor prve vytvářela sama Karla, bez ní naopak skupina, a to i když se Karla vrátila. Předávali si dominanci. Zeptala jsem se lektorky, co dělali na semináři předchozí dny: „Začali jsme definici prostoru – co všechno umí, čím jej může změnit přítomnost člověka pohybujícího se a čím naopak člověka nehybného, tedy takového, který stojí a hýbe se prostor kolem něj. Pohyb je ve všem kolem nás. Děláme cvičení na nehybnost, ticho, rytmus, dynamiku, dech, rovnováhu prostoru, rovnováhu člověka i nerovnováhu člověka. Zkoumáme i jednotlivé fáze kroku, který je pro nás zcela zásadní. Průběh semináře se různí, ale v zásadě je každý seminarista pozorovatelem i aktivním účastníkem. K tomu všemu lehce přistupujeme i teoreticky. Společně reflektujeme, to aby to všechno nebyla jedna velká abstrakce. Dlouze jsme reflektovali hlavně ty první dny, ale teď už je seminaristům jasnější, kterým směrem kráčíme. Jak řekla seminaristka Jana, na všechno se díváme 3D způsobem - ze všech tří směrů: horizontálně, vertikálně i diagonálně. Abych to shrnula, principem

kurzu je: já vodím, jsem voděn. Já mám vliv na celou skupinu, na sebe, na prostor a prostor má vliv na mě. Všude a ve všem je schován princip tahat - tlačit, vedu – vodím.“ Na odchod mě vyzvali, abych si sama vyzkoušela cvičení, které zrovna dělali: „Abyste to pochopila, musíte si to vyzkoušet“. Skupina deseti lidí stojí ve dvojicích proti sobě, v rukou má kartonové desky, které na sebe navazují a vytvářejí tak rovnou plochu. Jedinec, čili já, procházím prostředkem, kde se kartony pomalu rozevírají a umožňují mi projít. Děje se tak opakovaně v úrovni kotníků, kolen, hrudníku, krku a očí. Nevšední zážitek. Byl-li karton u kotníků, byla chůze moc příjemná, jako kdybych procházela vysokou trávou nebo jako kdyby se přede mnou rozevírala voda v potoce, když byl karton v úrovni hrudníku, cítila jsem úzkost. Seminaristé spolu s kartonem vytvářeli stísněný prostor, který jsem si musela prorážet a který mě nepříjemně obklopoval ze všech stran. I když o svých pocitech z tohoto cvičení mluvila jedna seminaristka, která šla přede mnou, nedokázala jsem si představit, jak moc silný prožitek z toho může být. Měli pravdu: abyste to pochopili, musíte to zažít.

Což není vůbec nereálné! Dnes, 5. července, po 20. h. se uskuteční aktivní otevřená hodina za Divadlem Karla Pippicha. Pohodlný oděv s sebou.

mz

Proč se seminaristé z Ěčka přihlásili do tohoto semináře a jaké mají zkušenosti s LCH?

♦ Vybrala jsem si tenhle seminář, protože jsem fyzioterapeutka a v tomhle semináři se zabýváme především pohybem. Jsem moc spokojená. Na Chrudimi jsem podruhé asi po dvanáctileté pauze. A jistou proměnu tu vidím, rozhodně mi to přijde líp zorganizované. A mám pocit, že je tu víc lidí, ale možná, že to je jenom zdání.

♦ Chtěla jsem se setkat s metodou Jacquese Lecoqa. Měla jsem chuť se hýbat a z nabídky seminářů mě to tím pádem zaujalo nejvíc. Na Chrudim jezdím, ale třeba jen na tři dny. Na semináři jsem letos vůbec poprvé a moc se mi to líbí.

♦ Byla jsem na Jiráskově Hronově v semináři u Venduly Burger, která se taky zabývá metodou Jacquese Lecoqa, tak mě zajímal přístup jiného lektora. Musím říct, že je to hodně překvapující. Hanka je spíš klidnější, pomalejší, stejně tak jako já – jsem pomalejší persona. Naopak Vendulka je taková dynamičtější. Jsem moc ráda, že jsem mohla poznat obě dvě. Metodu vykládají stejně, ale přístup se různí. Improvizační hry, sžívání s prostorem, rozcvičování herce; jsou to hodně podobné cviky. Jinak na Chrudimi jsem letos poprvé a velmi se mi tu líbí. Líbí se mi vlastně i to že jsme s Vendulou dělali vyložené práci se sebou jako hercem a tady proměňujeme dřevo; pracujeme tematicky s materiálem.

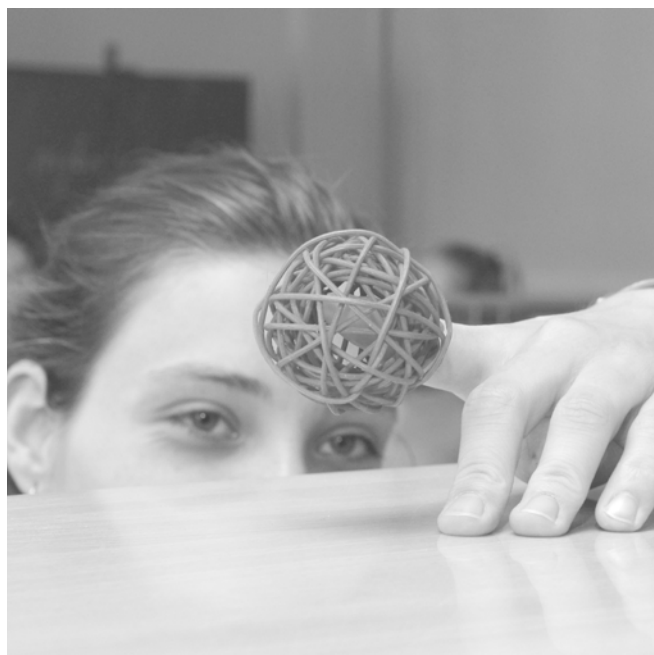
Malé velké divadlo jménem N

„*My si jen tak hrajeme*“, říkala mi Blanka Josephová-Luňáková, když jsem jí oznamovala svou plánovanou novinářskou návštěvu v semináři N. „*Někdy to není na pohled atraktivní a zajímavé*,“ snažila se mě odradit. Nicméně, nedala jsem se a odpověděla, že HRANÍ SI je vlastně to, co mě na divadle nejvíc zajímá. Když jsem nazítří dorazila do nejvyššího patra školy, kde dočasně sídlí seminář pro teenagery, zastihla jsem tam jedenáctku zaujatých lidí (které spojuje věk -náctiletých), ve společnosti pestrobarevných klubíček, které se dají nasadit na prst jako maňásek. Další prsty se pak stávají končetinami a paže tělem loutky. Jak se ukázalo, improvizovanou loutkovou divadelní scénou lze celkem snadno vytvořit postavením dvou školních lavic na sebe, a tak tu paralelně fungují čtyři. „*Ono to jen vypadá jako přestávka*,“ upozorňuje Blanka. „*Dostali za úkol zpracovat etudu*.“ Tak chvíli pozoruju práci skupinek a vyzvídám (viz rozhovor s Blankou na str. 1 a 2).

Za chvíli máme šanci posoudit práci jednotlivých skupin. A já nestačím žasnout! Ty nápady na krátké etudky jako by už byly zárodkem budoucího představení. Máme tady etudu o kamarádech a dvojím přání k narozeninám, kde jen tak mimochodem vyplne téma proměny příma kamarádky v ofrněnou pubertální slečnu. Pak je tu další přání k naročkám s překvapením vyskakujícím z krabice, po něm následuje uzdravení Indiána bílým doktorem. Na závěr ještě tragédie pana Vlasatce, který postupně přichází o svou proslavenou kšticí... Zazní pochvala za nápady, ale také upozornění, většinou technického rázu, od lektorky. Největší bolestí je, že děti neudrží ruku vzpřímenou, takže to vypadá, že se postavíčky plíží, ryjou hlavou nebo že dokonce leží. Je to neustálý zápas – v okamžiku, kdy se herci soustředí na děj, většinou už nestačí myslet na správnou polohu loutky. (*Pak si to potajmu vyzkouším sama, a opravdu vůbec není snadné udržet ruku zpřímá, člověka hned z toho chytí křeč!*). Ti zkušenější zkusí více rafinované polohy loutek, třeba vzájemné objetí. Či použití zcizovacího efektu, tedy živé ruky, která se vynořuje jako deus ex machina. Řeší se taky to, že čím méně textu, tím líp. Nejlépe se osvědčují pouhé citoslovce. Jedna akce skončila, je třeba uklidit a vrhnout se na další. Zítra prý budou na řadě marionety.

Pár pravidel a zásad, které jsem pochytila:

- ◆ Nespoléhejte na slova, je potřeba, aby loutka byla neustále v akci.
- ◆ Důležité je fázování, přesnost gesta a pohybu. Každý pohyb někde začíná a někde končí, což musí být pro diváka zřetelné.
- ◆ Loutka by měla být viditelná ze všech stran.
- ◆ Každou akci je třeba prodat.

Na otázky Proč jste tady? A co tady děláte? odpovídali členové semináře N takto:

- ♦ Ostatní semináře jsou od patnácti, tak tohle je akorát pro náš věk.
- ♦ Teď začínáme s jednoduchými maňáskama. A téma semináře je vlastně hra, takže hrajeme a hrajeme si. Ani tolik nevyrábíme loutky, ale spíše hrajeme divadlo.
- ♦ Dostaneme téma a vymýšlíme si k tomu příběhy.
- ♦ Mě divadlo strašně zajímá. A protože je tohle seminář pro teenagery a já jsem teenager, tak jsem sem rád šel. Jelikož hraju v divadelním spolku, který sem jel, nabídl mi, jestli chci jít do semináře. Tak jsem řekl: super! O Chrudimi jsem hodně slyšel vyprávět. A neklamalo mě to – Chrudim je krásná, a tady je to super!
- ♦ Já jsem tady, jelikož je to seminář pro teenagery. Líbí se mi tady, je to tady zábavné. Děláme různé věci, různý hlasový cvičení a tak. Já jsem dřív tancoval, pak jsem přestal tancovat a chodím na dramaťák, a tam mě to baví. Tady je to podobný a to mě taky baví.
- ♦ Děláme tady spoustu věcí. Teď zrovna děláme maňáskové divadlo. Vymýšlíme všelijaké věci a tak.
- ♦ Já už jsem tady na podobném semináři byla loni a moc se mi to líbilo. Proto jsem tady, protože jsem to chtěla zažít znovu a třeba s jinou partou lidí. Děláme tady různý pohybové věci, učíme se vodit loutky, maňásky, improvizovat.
- ♦ A učíme se taky pracovat s hlasem, abychom nebyli na konci tak unavení, aby nás nebolelo v krku, aby nám nepřeskakoval hlas. Jsem tady hodně spokojená.

VILHELMÍNA KLIKÁČKOVÁ

Já rozumím, že je dnes krize a peníze je třeba shánět, kde se dá, ale že i umění Thespidovo klesne tak hluboko, že bude publiku před očima natřásat kasičku, toho bych se nikdy nenadála. A taková škoda to byla, když předtím ti zvláštní lidé s košíky na hlavě zahráli takový roztomilý příběh. Jak ty kachničky pluly na tom rybníčku a měly se tak rády, úplně jsem si při tom vzpomněla, jak jsem ještě jako malá jezdila na prázdniny k babičce a ona nám vždycky udělala výbornou kachničku se zelím a s poctivým českým knedlíkem.

PROMĚNA

Jedeme dál! Být profesionálem v oblasti amatérského loutkářství, je celkem snadné. Michejte dál správné ingredience festivalového života!

1. Po plesu to chce vyprošťovák! (viz. úkol jedna ze včerejšího čísla)
2. Dejte si zmrzlinu v Alfě.
3. Noční kalba u redakce! Vezměte lahve a kytary!

Reakce na článek Etické spílání

Jestliže chce pan Jakub Vašíček hovořit o etice, měl by začít sám u sebe. Jeho vyjádření uvedené na straně 6 ve Zpravodaji Loutkářské Chrudimi č. 3 je vulgární a trapné.

Samozřejmě Vám, vážený pane, nikdo neupírá právo nesouhlasit s tím, co předvedl soubor Kašpárek, ale od člena poroty či lektorského sboru bych očekávala, že se bude vyjadřovat kultivovaně a ovládne své emoce. Soubor byl na celostátní loutkářskou přehlídku řádně nominován a myslím, že by měl být názor krajské poroty respektován, byť s ním nemusíte souhlasit. Vulgarit jsou Vaši ostudou, ale co mne opravdu mrzí, se pokusím popsat v následujících řádcích.

Před čtvrtéční večerní besedou, kde se hovořilo o soutěžních představeních, byl porotou zamezen přístup členům souboru do sálu s odůvodněním, že není vhodné, aby děti slyšely případná kritická slova na adresu vedoucích. Bylo mi vysvětleno, že by to bylo nepedagogické. Nepomohly ani moje protesty, že děti jsou připraveny vyslechnout názory poroty i diváků. Respektovali jsme tedy váš status diskusí a přes protesty dětí jsem se besedy zúčastnila sama spolu s manželem.

Výtky předneslo pět seminaristů a pět porotců. O diskusí nelze mluvit. Moderátor mne dokonce brzdil, že nemusím na všechny výtky odpovídat, snad abyste měli tu nepřijemnost rychle za sebou. Jsem zvyklá na otevřené debaty, a jestli mi něco bylo nepříjemné, tak to je fakt, že všichni porotci k nám seděli zády a nikdo z vás neměl tolik zdvořilosti, aby otočil svou židli a mluvil s námi z očí do očí, tak jak se slušné rozhovory vedou. Tento ponižující způsob vedení diskuse ve mně opravdu zanechal hlubokou negativní stopu.

Nikdo se nezeptal na vývoj inscenace ani na způsob práce s dětmi a Vám, pane Vašíčku, stačilo zhlédnout jediné představení k tomu, abyste následující den ve svém článku použil tak silná slova jako zločin a hanba.

Když dovolíte, vrátím se k již zmíněné pedagogice. Víte, naše děti umí číst! Váš text se jich samozřejmě dotkl, ale díky tomu, že jsme je hned ráno informovali pravdivě a podrobně o průběhu večerní besedy, jsme z pedagogického hlediska vyšli z tohoto karambolu mnohem lépe než Vy. Na rozdíl od Vás považuji debatu s dětmi za výchovnější a pro růst osobnosti dítěte důležitou. Děti umí své názory vyjádřit velice dobře. Čtenářům a seminaristům předkládáte svůj pohled, ale dětem jste nedali šanci, aby vám sdělily své pocity. Styl socialistického školství s neomylným hodnotitelem je už dávno přezíték.

V žádném případě nechci tvrdit, že všechno děláme bez chyby a snadno. Hledání cesty k inscenaci bývá náročné a mnohdy i dlouhé. Naši patnáctiletou práci se soubory sledují se zájmem renomovaní loutkáři a určitým způsobem se na ní podílejí i profesionální herci a režiséři. Jejich zájmu i odborné pomoci si vážíme, avšak zásadní a směřovací je pro nás postoj rodičů, kteří nejlépe vědí, zda jejich dětem činnost v souboru prospívá. A věřte, doposud nás nikdo nechtěl zabít pro pokřívání osobnosti dítěte.

Na závěr chci reagovat na Vaši hysterickou výzvu k publiku. Víte, doba, kdy se v této republice velelo, čemu se smí či nesmí tleskat, je už dávno pryč. Publikum má nárok na svůj názor a umí ho dát najevo. Dětem 2. července na dvou vyprodaných představeních zatleskalo cca 600 diváků a příjemný ohlas mnohých jsme zaznamenali bezprostředně po představení.

Moje poslední reflexe se už netýká Vašeho článku, ale patří dalším členům poroty, se kterými se setkáváme od roku 2003 buď v Chrudimi, nebo na Dětské scéně ve Stochově.

Přestaňte prosím běhat kolem hranice, na které má být upáleno černé divadlo. Stejně se Vám to nepovede. Možná by bylo prospěšnější, kdybyste se blíže seznámili s pozitivy, které tento styl tvorby dětem přináší.

Mgr. Hana Vidlařová
Mladá Boleslav 4.7. 2015

LOUTKOCACHING

Celofestivalovka

Pátá náповěda je „Strážci z dávných časů“

Jednodenní keška

Předposlední keška je zde!

Náповěda: „Biják bez střechy“

Živá keška

(také celochrudimská, sbírejte indicie)

Pokud už víte, o koho se jedná, pošepťte mu tajné heslo „V jedné náct u mě na pokoji!“ Na to vám sdělí zprávu, kterou nám přijdete říct do redakce, a my vás odměníme.

Náповěda č. 5: „Blik!“

Rotážní ji nohy, ať je trochu vidět.
Vycházel jsem si to až do konce.
- To je Mordor.
- Takovej, že by sem hobit mohl hodit prsten.
Pecu, pečeš, pečeme. Koláče, kam se podíváš.
- Bud' hodne a nezlobi
- To je snad to samý, ne?

OPPOS<E>CHNUT<O>

UŽ JE TO ZASE TADY...

...předtucha konce! Konce loutkářské Chrudimi. Vážení, nedá se nic dělat, jakmile se nám v redakci začnou kupit pozvánky na prezentace seminářů, znamená to, že už jsme pomalu v cílové rovině. Páska je sice ještě několik desítek metrů před námi, ale už ji vidíme.

Zveme vás tímto srdečně (s malou slzou v oku) na PRVNÍ PREZENTACE SEMINÁŘŮ. A to v neděli 5. července do stanu za divadlem. Po představení Metamorphosis Bernda Ogrodnika nás svými ukázkami potěší semináře:

- C (Loutkové divadlo pro dospělé)
- H (Hudební seminář)
- E (Tělo – lidské i ze dřeva – v prostoru a pohybu), což bude aktivní otevřená hodina, do které se může každý přidat a zacvičit si

Vše vypukne cca ve 20 h.

Přijďte! Bude to krásné...

PROGRAM S. VII. 2015

Divadlo Karla Pippicha | 19 h. (A+B+C)

Bernd Ogrodnik, Island

Metamorphosis (55', od 8 let) | *inspirativní program*

To, co poezie přináší literatuře, může loutkářství nabídnout divadlu. Představení Metamorphosis je souborem krátkých příběhů, které využívají metaforického původu loutek. Podpořeno grantem z Islandu, Lichtenštejnska a Norska

Malá scéna DKP | 11, 14 (A), 16 (B) a 18 (C) h.

Oklikou, Praha

Já nespím, Arieli (35', od 4 let) | *hlavní program*

O tom, co je a co není. Co se zdá a co se nezdá. O Cilce a Arielovi. O hranicích a předělech. Pro děti i dospělé.

MED | 10, 14 (B), 16 (A) a v 17(C) h.

Spolek loutkářů Vozichet, Jablonec n. Nisou

Karmen (30', od 8 let) | *hlavní program*

Loutková opera na motivy známé opery.

Loutkové divadlo Maminy, Jaroměř

Vyvráždění Vršovců (17', od 10 let) | *hlavní program*

Není to pohádka a není to pro malé caparty.

Spolkový dům | 11(C3,C4), 13 (C2), 15 (C1+A-3+A4), 17 (B3+B4) a 18.15 (A1+A2+B1+B2) h.

LS Střípek – skupina Šafrán, Plzeň

Bílobílý svět (33', od 4 let) | *hlavní program*

Výtvarné loutkové ilustrace prózy a poezie Daniela Heviéra.

Stan za DKP | 10 a 13 h. (A+B+C)

Studio DAMÚZA, Praha

Perníková chaloupka (40', od 4 let) | *inspirativní program*

Loutková pohádka pro jednu herečku a muzikanta. Žili, byli Jeníček a Mařenka. A ti zabloudili v hlubokém lese. Ale našťestí v dále zahlédli světýlko...

Slavoj Divadla Karla Pippicha | 17 a 22 h.

Dafa Puppet Theatre, Jordánsko, Česká republika

The Smooth Life (60', od 15 let) | *inspirativní program*

Autobiografické loutkové vyprávění pro 8 diváků o strastech lidí pocházejících z oblasti izraelsko-jordánská regionu.

Muzeum Loutkářských kultur | 12 h.

Loutkové divadlo po roce 1989 | *doplňkový program*

Přednáška Kateřiny Leškové Dolenské o tendencích loutkového divadla po roce 1989.

Kino | 22.30 h.

Filmový večer

Malý pán | *doplňkový program*

Loutkový film natočený podle dětské knihy Velká cesta Malého pána.

VÝHERCI

Kristýna, Jana, Mirka, Eliška, Ruda, Lenka, Agáta, Karolina, Bára, Polehňovic + Toby, Matka pluku a Alibaba, Madam Piškot, Saša, Simon, Berunka, Trdlo, Adam, Terezie, Honzík, Lucka, Anička.

ZPRÁVODAJ 64. LOUTKÁŘSKÉ CHRUDIMI

Vydává a tiskne: Chrudimská beseda

Redakce: Petra Hlubučková, Jana Soprová, Magda Zicháčková, Tomáš Jereš, Jacques Joseph a externisté: František Kaska, Lucie Macová, Klára Jírovská, Jarek Jurečka | kontakt: 739 080 529

Foto: Ivo Mičkal, Helena Janků a redakce | Kresby: Jiří Jelínek | Grafická úprava: Petra Libová
Neprošlo jazykovou úpravou!